

Torun Torbo er den eneste i Norge med solistdiplom i barokk-, klassisk og romantisk traversfløyte, og hun har frilanset nasjonalt og internasjonalt siden 1995. Her i Norge er hun solofløytest med Barokkanerne, og med dem er hun solist på CD-en Totally Telemann. I tillegg opptrer hun jevnlig med Concerto Copenhagen, Helsinki Baroque Orchestra, Oslo Circles, Stavanger Barokk og Barokksolistene. Hun har gått til topps i flere nasjonale solistkonkurranser, samt Halle internasjonale Händelkonkurranse for traversfløytestister, og i tillegg har hun mottatt den høythengende internasjonale radioprisen Prix Italia for sin radiofortelling En fløyte i isen for NRK.

Anna Starr har over 30 års erfaring som historisk oboist etter utdanning fra Nederland og Frankrike. Mellom 1999 og 2010 var hun basert i Nederland der hun var medlem av bl.a. Amsterdam Baroque Orchestra, Les Talens Lyriques, Holland Baroque og solist på flere CD-innspillinger. De siste 15 årene har hun bodd i Brøstadbotn i Troms og driver ensemblet Brøstadbotn Barokkband med tidligmusikere fra hele Nord-Norge. Hun er en aktiv frilansmusiker med oppdrag i inn- og utland, og fra 2010 har hun vært Barokkanernes faste førsteoboist.

Huw Daniel, er opprinnelig fra Wales, men studerte barokkfiolin med Simon Standage på Royal Academy of Music. I London og er i dag basert i Edinburgh. Han er en av konsertmestrene i Orchestra of the Age of Enlightenment og gjesteleder for mange andre ensembler i inn- og utland, bl.a. The Sixteen, Dunedin Consort, Irish Baroque orchestra og Barokkanerne, og fra 2004 var han i mange år leder av Orquestra Barroca Casa da Música i Porto, Portugal. Det året var Huw også medlem av European Union Baroque Orchestra (EUBO), og de musikerne dannet etter hvert ensemblet Harmony of Nations som har fortsatt å spille sammen under dette navnet. Av Huws utallige innspillinger kan nevnes Purcell triosonater med Cecilia Bernardini og The King's Consort, samt Bachs dobbeltkonsert med Cecilia Bernardini og Dunedin Consort.

Mari Giske trakterer barokkbratsj, klassisk bratsj, viola d'amore og moderne bratsj. Etter flere år som frilansmusiker i London med ensembler som English Concert, English Baroque Soloists og Orchestra of the Age of Enlightenment, er hun nå basert i Norge hvor hun tillegg til å være gruppeleder for Barokkanerne er medlem av flere norske ensembler samtidig som hun jevnlig turnerer med tidligmusikkensembler i utlandet. I mange år jobbet hun i Barokkanernes administrasjon hvor hun skapte og utviklet flere konsepter, bl.a. Årstidene i Norden, og som radiojournalist i NRK har hun blant annet laget en serie om musikk og følelser kalt Gåsehud og hjertebank. Hun mottok i 2021 Rolf Gammlengs ærespris til utøvende kunstnere for sitt virke som tidligmusiker, og gjennom årene har hun også frilanset på sin moderne bratsj som kammermusiker, crossover-musiker og orkestermusiker.

Karin Hannisdal er en spennende ung norsk cellist med en rykende fersk master i barokkcello fra Schola Cantorum Basiliensis. Nå som frilanser basert i Oslo er hun å høre i barokk- og folkemusikktrioen Bislet Barokk, samtidsmusikkgruppa Rugle og det Wien-baserte barokkensemblet L'Aminta som hun i de siste par årene har turnert med gjennom Europa, i blant annet Innsbruck, Wien, Biržai, Klausen og Hestviken Sesongen 2023/24 er hun med i Holland Baroque som stipendiat i Samama Fellowship Programme.

Mozart og annet smårart

Kom og hør fem toppmusikere fra Storbritannia og Norge framføre kammermusikalske perler på historiske instrumenter!

I selskap med de store klassikerne, er det faktisk den temmelig ukjente, italienske **Giuseppe Maria Cambini** som får æren av å ramme inn dette programmet bestående av virtuose, humørfylte perler skrevet for gode venner i små rom. Cambini er så ukjent at selv ikke musikkhistorikerne kan si noe sikkert om hans tidligste år. En kilde skal ha det til at han på et tidspunkt ble kidnappet av sjørøvere, en annen at han i sin ungdom spilte bratsj i kvartett med Luigi Boccherini. Det er først fra da han ankom Paris på 1770-tallet at man kan si noe mer sikkert om denne meget produktive komponisten og fiolinisten. Han ble bl.a. en ekspert på Sinfonia Concertante-sjangeren, noe som visstnok skal ha provosert fram en rivalisering med selveste Mozart som i 1778 beskyldte Cambini for å ha hindret fremføringen av hans Sinfonia Concertante for fire blåsere i den Parisiske konsertserien Concert Spirituel, fordi Cambini angivelig skulle ha vært så misunnelig over hvor perfekt komponert den var. Musikken til Cambini er både sjarmerende og kreativ, men det er likevel vanskelig å se at Mozart skulle ha noen grunn til å føle seg truet av konkurransen. I hans korte, sjarmerende kvintetter for fløyte, obo og stryketrio får alle de fire øverste stemmene bolte seg hemningsløst over celloens fundament.

Mozart har alltid vært kjent for å kunne riste musikalske genistreker ut av ermet på rekordfart, men han har visstnok aldri vært så veldig begeistret for fløyta. I hvert fall brukte han akkurat det argumentet i et brev til faren sin da han på en europaturné med moren i 1777 prøvde å forklare hvorfor han hadde så store problemer med å få levert en stor bestilling en viss amatørfløytist Ferdinand Dejean hadde lovet han 200 gylden for å skrive, inkludert to fløytekvartetter. Det er vanskelig å tro når man hører den sprudlende fløytekvartetten i D-dur med en solistisk fløyte over boblende strykere, en adagiosats som i en av Mozarts biografier blir beskrevet som "...av den søteste melankoli, kanskje den vakreste akkompagnerte soloen som noensinne er skrevet for fløyte", og en melodios, leken rondo som tredjesats.

1777 var også det året Mozart møtte den tyske oboisten Friedrich Ramm for første gang. Igjen får far Leopold rapport i brevs form – denne gang med en lovprisning av Ramms "herlig rene tone". Fire år senere møttes de igjen, og Mozart ble inspirert til å skrive denne gnistrende, utadvendte obokvartetten som balanserer det musikalske materialet mellom alle fire instrumentene på en mer inspirert og moden måte enn i fløytekvartettene. Stykkets særegne lyse tekstur skyldes det uvanlig høye registeret som Mozart krever av oboen. Ja, fordi det var nettopp Ramm som skulle spille den, la Mozart inn en høy F som til da hadde vært regnet som umulig å spille på obo. Dermed hadde nok også Ramm enerett på obokvartetten i en årrekke.

Selveste Pappa **Haydn** hadde den største kammerproduksjonen av alle dem alle og er kanskje aller mest kjent for å ha utviklet strykekvartettformen. I denne sammenhengen er han representert med en lettbeint trio med et anstrøk av folkemusikk, nært beslektet med divertimentoet i form og karakter - altså musikk som ble skrevet for å underholde både lytteren og utøverne. De tre trioene i opus 53-samlingen er Haydns egne bearbeidelser av tre klaversonater han tidligere hadde komponert for prinsesse Maria, en ung brud til barnebarnet til Haydns arbeidsgiver Nicholas Esterházy. Den første av de tre sonatene åpner med en herlig sats med tittelen Allegretto innocente, og den enkle, vuggende melodien slår an en naiv tone som leder til en rekke nesten flørtende, men smakfulle variasjoner. Haydn skrev de tre to-satsige sonatene i 1784, rett etter en lang periode med intens operakomponering, og i den sprudlende presto-satsen kan man faktisk se for seg narrestrekene til de lunefulle karakterene i en komisk opera.

PROGRAM

Kvintett i G-dur Op 8 nr 1 *Giuseppe Maria Cambini (1746-1825?)*
Allegro-Rondo Allegretto

Fløytekvartett i D-dur K. 285 *Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)*
Allegro-Adagio-Rondeau

Stryketrio i G-dur Op 53 nr 1 *Joseph Haydn (1732-1809)*
Allegretto e innocente-Presto

Obokvartett i F-dur K 370 *Wolfgang Amadeus Mozart*
Allegro-Adagio-Rondeau Allegro

Kvintett i F-dur Op 9 nr 2 *Giuseppe Maria Cambini*
Allegro-Tempo di Menueto

Konserten er støttet av:

